

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 35, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1764](#) 29-11-2022

Niet-ontvankelijkheid vanwege geen rechtens te respecteren belang.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1763](#) 29-11-2022

Toezicht op naleving van een bijzondere voorwaarde.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1720](#) 29-11-2022

Bewijsklacht witwassen. Kan overdragen en/of omzetten van sieraden uit bewijsvoering volgen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1654](#) 29-11-2022

Beoordeling van verzoeken tot oproepen en horen van getuigen door feitenrechter in de situatie dat het ondervragingsrecht nog niet is uitgeoefend.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1762](#) 29-11-2022

OM-cassatie tegen ontoelaatbaarverklaring tenuitvoerlegging van in Moldavië aan veroordeelde opgelegde gevangenisstraf.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1718](#) 22-11-2022

Vordering benadeelde partij in strafzaak na eerder civiel vonnis over dezelfde schade.

RECHTSPRAAK

OM-cassatie tegen ontoelaatbaarverklaring tenuitvoerlegging van in Moldavië aan veroordeelde opgelegde gevangenisstraf.

OM-cassatie tegen ontoelaatbaarverklaring tenuitvoerlegging van in Moldavië aan veroordeelde opgelegde gevangenisstraf.

Het cassatiemiddel klaagt over de ontoelaatbaarverklaring van de verzochte tenuitvoerlegging in Nederland van een vonnis van de rechtbank Chişinău (Moldavië).

De rechter die beoordeelt of op grond van de WOTS de tenuitvoerlegging van een buitenlandse rechterlijke beslissing toelaatbaar kan worden verklaard (hierna: de exequaturrechter), moet bij zijn beslissing uitgaan van de juistheid van de veroordeling door de buitenlandse rechter zowel wat betreft haar inhoud als haar wijze van totstandkoming. Dit is alleen anders als komt vast te staan dat bij de totstandkoming van die veroordeling sprake is geweest van een flagrante miskening van fundamentele beginselen van een behoorlijke strafrechtspleging (vgl. HR 1 juli 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC9545). Van zo'n flagrante miskening is sprake als in de zaak die tot de veroordeling heeft geleid, een flagrante inbreuk op het door artikel 6 lid 1 EVRM gegarandeerde recht op een eerlijk proces is gemaakt (vgl. EHRM 26 juni 1992, 12747/87, ECLI:CE:ECHR:1992:0626JUD001274787, par. 110 (*Drozd en Janousek/Frankrijk en Spanje*)).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat niet snel wordt aangenomen dat sprake is van een flagrante inbreuk op het door artikel 6 lid 1 EVRM gegarandeerde recht op een eerlijk proces, die moet leiden tot ontoelaatbaarverklaring van de tenuitvoerlegging. In dit verband kan worden gewezen op onder meer de uitspraak van het EHRM in de zaak *Harkins/Verenigd Koninkrijk* (EHRM 15 juni 2017, 71537/14), waarin gevallen zijn opgesomd van een 'flagrant denial of justice' en waaruit volgt dat sprake moet zijn van een zodanige inbreuk op het door artikel 6 lid 1 EVRM gegarandeerde recht op een eerlijk proces dat sprake is van 'a nullification, or destruction of the very essence' van dat recht.

De exequaturrechter moet in een geval als dit – waarin de tenuitvoerlegging is gebaseerd op het Europees Verdrag inzake de internationale geldigheid van strafvonnissen (EVIG) – daarnaast beslissen over de vraag of de tenuitvoerlegging in strijd zou zijn met de grondbeginselen van de Nederlandse rechtsorde. Als de exequaturrechter oordeelt dat daarvan sprake is, kan de tenuitvoerlegging op grond van artikel 6 aanhef en onder a EVIG worden geweigerd.

Van strijd met de grondbeginselen van de Nederlandse rechtsorde kan op zich ook sprake zijn buiten het onder 2.4 besproken geval dat een flagrante inbreuk op het door artikel 6 lid 1 EVRM gegarandeerde recht op een eerlijk proces is gemaakt. Dat neemt niet weg dat ook dan strijd met de grondbeginselen van de Nederlandse rechtsorde alleen in uitzonderlijke gevallen zal kunnen worden aangenomen. In de wetsgeschiedenis van de WOTS wordt daarover opgemerkt dat zich daarvoor omstandigheden moeten hebben voorgedaan ‘die zozeer de totstandkoming van het buitenlandse vonnis hebben beïnvloed en zozeer haaks staan op de Nederlandse opvattingen over een behoorlijke procesvoering, dat van de Nederlandse justitie niet mag worden verwacht zich voor de bevordering van de tenuitvoerlegging van dat vonnis op enigerlei wijze in te zetten’ (*Kamerstukken II 1984/85, 18129, nr. 6, p. 22*).

De exequaturrechter moet, als naar zijn oordeel de tenuitvoerlegging in strijd zou zijn met de grondbeginselen van de Nederlandse rechtsorde, vervolgens op grond van artikel 30 lid 1 aanhef en onder d WOTS beoordelen of bij afweging van alle betrokken belangen een beslissing tot tenuitvoerlegging in Nederland in redelijkheid niet kan worden genomen. Van deze afweging moet de exequaturrechter blijk geven in de motivering van zijn beslissing.

De rechtbank heeft, onder verwijzing naar het vonnis van de rechtbank Chişinău, vastgesteld dat in de opsporingsfase en tijdens de rechtsvervolging in Moldavië geen (juiste) tolk voor de veroordeelde is opgeroepen. Op grond daarvan is de rechtbank tot het oordeel gekomen dat sprake is van een flagrante inbreuk op artikel 6 EVRM, waarbij die inbreuk niet wordt hersteld of gecompenseerd door strafvermindering, en daarnaast dat de tenuitvoerlegging in strijd komt met de Nederlandse grondbeginselen en de tenuitvoerlegging ook op die grond ontoelaatbaar moet worden verklaard.

De rechtbank heeft dit oordeel niet toereikend gemotiveerd, nu de rechtbank niet nader is ingegaan op het verloop van de strafzaak in Moldavië en de redenen die in de uitspraken van de rechtbank Chişinău en het gerechtshof Chişinău zijn genoemd voor het niet oproepen van een tolk. Daarom volstaat de enkele vaststelling van de rechtbank dat in de opsporingsfase en tijdens de rechtsvervolging in Moldavië geen (juiste) tolk voor de veroordeelde is opgeroepen, niet voor het oordeel dat sprake is van een zodanige inbreuk op het door artikel 6 lid 1 EVRM gegarandeerde recht op een eerlijk proces dat sprake is van ‘a nullification, or destruction of

the very essence' van dat recht. Dat geldt ook voor het oordeel dat de tenuitvoerlegging in strijd zou zijn met de grondbeginselen van de Nederlandse rechtsorde, waarbij de rechtbank bovendien heeft nagelaten in haar motivering blijk te geven van de afweging van alle betrokken belangen.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Rotterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-11-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1762

Zaaknummer: 22/02100

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en T. Kooijmans

Advocaten: R.A. Kaarls

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Beoordeling van verzoeken tot oproepen en horen van getuigen door feitenrechter in de situatie dat het ondervragingsrecht nog niet is uitgeoefend.

Beoordeling van verzoeken tot oproepen en horen van getuigen door feitenrechter in de situatie dat het ondervragingsrecht nog niet is uitgeoefend.

Het cassatiemiddel klaagt dat de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van [aangeefster] als getuige niet verenigbaar is met het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces.

Uit het arrest van de Hoge Raad van 20 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:576 volgt, kort gezegd, dat bij de beoordeling van verzoeken tot het oproepen en horen van getuigen door de feitenrechter, het belang bij het oproepen en horen van een getuige moet worden voorondersteld als het gaat om een getuige ten aanzien van wie de verdediging het ondervragingsrecht nog niet heeft kunnen uitoefenen, terwijl deze getuige al – in het vooronderzoek of anderszins – een verklaring heeft afgelegd met een belastende strekking. In dat geval mag van de verdediging geen nadere onderbouwing van dit belang worden verlangd (r.o. 2.9.2). Uit dit arrest volgt ook dat de rechter het verzoek om zo'n getuige op te roepen en te horen niettemin kan afwijzen, onder meer als hij tot het oordeel komt dat het (opnieuw) horen van de getuige voor de bewijsvoering van geen enkel belang zal zijn of geen toegevoegde waarde zal hebben. Dat kan zich bijvoorbeeld voordoen als de al door de getuige afgelegde verklaring betrekking heeft op feiten en omstandigheden die door de verdachte niet worden betwist of als die feiten en omstandigheden door andere resultaten van het strafrechtelijk onderzoek al buiten redelijke twijfel zijn komen vast te staan (r.o. 2.9.3).

Voor het oordeel dat zich de situatie voordoet dat het (opnieuw) horen van de getuige voor de bewijsvoering van geen enkel belang zal zijn of geen toegevoegde waarde zal hebben, zijn onder meer van belang de inhoud van de in de tenlastelegging tot uitdrukking gebrachte beschuldiging, de andere resultaten van het strafrechtelijk onderzoek die zich in het procesdossier bevinden, zoals verklaringen van andere getuigen, en de procesopstelling van de

verdachte, een en ander in het licht van het verhandelde ter terechtzitting waaronder wat daar mogelijksterwils nog door de verdediging naar voren is gebracht over het doel van de beoogde ondervraging. (Vgl. HR 21 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1930, r.o. 2.4.2.)

Het hof heeft het verzoek tot het horen van [aangeefster] als getuige afgewezen op de grond dat het horen van de getuige voor de bewijsvoering van geen enkel belang zal zijn of geen toegevoegde waarde zal hebben. Aan dat oordeel heeft het hof ten grondslag gelegd dat de verklaring van [aangeefster] wordt ondersteund door andere bewijsmiddelen, waaronder de – volgens het hof ‘grotendeels bekende’ – verklaring van de verdachte. De afwijzing van het verzoek is – gelet op wat onder 2.4 is vooropgesteld – niet begrijpelijk. Het hof heeft de bewezenverklaring immers aangenomen op grond van uitsluitend verklaringen van [aangeefster] en de verdachte, terwijl de verklaringen van [aangeefster] onder meer betrekking hebben op feiten en omstandigheden die door de verdachte worden betwist. Dat het horen van [aangeefster] als getuige voor de bewijsvoering van geen enkel belang zal zijn of geen toegevoegde waarde zal hebben, volgt daaruit dus niet. Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 1A en 1B ten laste gelegde en de strafoplegging, verwijst de zaak naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-11-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1654

Zaaknummer: 21/02388

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: W.J. Ausma

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht witwassen. Kan overdragen en/of omzetten van sieraden uit bewijsvoering volgen?

Bewijsklacht witwassen. Kan overdragen en/of omzetten van sieraden uit bewijsvoering volgen?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 09-852061-18 ten laste gelegde ontoereikend is gemotiveerd, nu het overdragen en/of omzetten van de sieraden niet uit de bewijsvoering kan volgen.

De bewezenverklaring houdt onder meer in dat de verdachte 'een aantal sieraden (...) heeft overgedragen en/of heeft omgezet'. Deze onderdelen van de bewezenverklaring kunnen echter niet zonder meer worden afgeleid uit de bewijsvoering. De uitspraak van het hof is ten aanzien daarvan dus ontoereikend gemotiveerd. Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het in de zaak met parketnummer 09-852061-18 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-11-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1720

Zaaknummer: 20/04350

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en C. Caminada

Advocaten: C.W. Noorduyn

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Toezicht op naleving van een bijzondere voorwaarde.

Toezicht op naleving van een bijzondere voorwaarde.

Wenk

De advocaat-generaal klaagt namens het openbaar ministerie in een zaak waarin verdachte wegens het bezit van kinderporno is veroordeeld, over de door het hof aan de reclassering verstrekte opdracht tot het houden van toezicht op de naleving van een bijzondere voorwaarde. In het bijzonder komt het cassatiemiddel op tegen de beperkingen die het hof heeft gesteld aan de mogelijkheid om in het kader van dat toezicht controles uit te oefenen van geautomatiseerde werken en digitale gegevensdragers, onder meer op de aanwezigheid van kinderpornografisch materiaal.

Het hof heeft ten aanzien van het toezicht overwogen dat het openbaar ministerie zich ter zitting op het standpunt gesteld dat de rechter in de uitspraak kan en moet volstaan met de formulering van de bijzondere voorwaarden inhoudende de gedragsvoorschriften en met het aan de reclassering opdracht geven tot het houden van toezicht op de naleving van die voorwaarden conform de uitgebrachte rapportages zonder dat de rechter daarbij expliciteert waaruit dat toezicht bestaat. Meer in het bijzonder heeft het openbaar ministerie gesteld dat het niet aan de rechter maar aan het openbaar ministerie is om aan de verdachte voldoende duidelijkheid te verschaffen over de invulling van het toezicht. Het openbaar ministerie heeft specifiek gesteld dat zowel gezien het genoemde standpunt als vanwege de vergaande inperking van de wijze waarop het toezicht moet worden uitgeoefend, de beperkingen zoals door dit hof in ECLI:NL:GHDHA:2021:193 aan het toezicht, in het bijzonder met betrekking tot de controle van geautomatiseerde werken en digitale gegevensdragers, verbonden, ten onrechte zijn gesteld. Ten slotte is niet gemotiveerd waarom deskundige bijstand bij die controle niet door een opsporingsambtenaar mag worden verleend.

De controle van geautomatiseerde werken en digitale gegevensdragers betekent in potentie een grote inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de gebruiker daarvan. De arresten van de Hoge Raad van 4 april 2017 (o.m. ECLI:NL:HR:2017:584) en vele daaropvolgende rechterlijke beslissingen, geven er blijk van dat de rechter zich daarvan rekenschap moet geven. Dat

betekent dat, hoewel de rechter niet verplicht is om bij het opleggen van een gedragsvoorwaarde op de voet van artikel 14c lid 2 onder 14 Sr, die mogelijkheid wel bestaat en gebruikt kan worden om uit te sluiten dat het toezicht wordt uitgeoefend op een wijze die op voorhand als strijdig met een grondrecht of andere belangrijke rechtsbeginselen (zoals het nemo tenetur-beginsel) of disproportioneel kan worden aangemerkt. In dat kader acht het hof het verbinden van een drietal beperkingen aan het uit te oefenen toezicht noodzakelijk. Dat betreft de maximale hoeveelheid en de frequentie van controles van geautomatiseerde werken en digitale gegevensdragers, de wijze waarop kennis wordt genomen van aangetroffen gegevens, en het niet door een opsporingsambtenaar mogen uitvoeren van deze controles. Dit laatste vloeit voort uit het oordeel van de Hoge Raad dat een gedragsvoorschrift niet geacht kan worden gedrag van de verdachte te omvatten dat in feite overeenkomt met het meewerken aan door de politie uit te oefenen veelomvattende en ingrijpende dwangmiddelen (zie o.m. ECLI:NL:HR:2020:1215 en hetgeen over dit specifieke punt wordt opgemerkt in de noot bij *NJ* 2020/410, punt 7).

Het hof oordeelt dat het noodzakelijk is om de maximale hoeveelheid en de frequentie van controles van geautomatiseerde werken en digitale gegevensdragers te beperken ter voorkoming van een te ingrijpende inbreuk op het privéleven van de verdachte, maar beoogt met de modaliteit te bereiken dat maximale vrijheid wordt gegeven aan de reclassering om te voorkomen dat de verdachte zijn gedrag kan aanpassen aan het aantal en de frequentie van deze controles.

De Hoge Raad overweegt dat de ten tijde van het bewezen verklaarde feit van belang zijnde wetgeving weergegeven is in ECLI:NL:PHR:2022:915 onder 18, welke wetgeving op de hier aan de orde zijnde punten niet verschilt van de huidige wetgeving. De Hoge Raad haalt artikel 14c lid 1, 2, 3 en 6 Sr, artikel 6:3:14 lid 1, 3, 4 en 5 Sv en de relevante passages uit de wetgeschiedenis van de Wet van 17 november 2011, *Stb.* 2011, 545, tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht in verband met wijzigingen van regeling van de voorwaardelijke veroordeling en de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling (*Kamerstukken II* 2009/10, 32319, nr. 3, p. 21) aan en overweegt dat de kwestie van het toezicht op de naleving van bijzondere voorwaarden eerder in de rechtspraak van de Hoge Raad aan de orde is gekomen in een aantal zaken waarin de rechter op grond van artikel 14c lid 2 aanhef en onder 14° Sr gedragsvoorwaarden aan de veroordeelde had opgelegd die tot doel hadden het toezicht op de naleving van (een) andere bijzondere voorwaarde(n) mogelijk te maken of te bevorderen, bijvoorbeeld door bepaalde verplichtingen aan de veroordeelde op te leggen in verband met controle aan huis van digitale gegevensdragers (vgl. onder meer ECLI:NL:HR:2022:338 en ECLI:NL:HR:2022:807).

De Hoge Raad overweegt dat deze zaak zich van de laatstgenoemde zaken in zoverre onderscheidt dat het hof in de bestreden uitspraak een toezichtsoverdracht aan de reclassering

als bedoeld in artikel 14c lid 6 Sr heeft opgenomen en daarbij nader heeft bepaald op welke manier dat toezicht kan plaatsvinden.

De Hoge Raad overweegt dat hij in de hiervoor bedoelde eerdere rechtspraak, waarvan de uitgangspunten ook gelden voor het toezicht dat in deze zaak aan de orde is, heeft beslist dat een bijzondere voorwaarde als bedoeld in artikel 14c lid 2 aanhef en onder 14° Sr het gedrag van de veroordeelde moet betreffen (hierna ook: gedragsvoorwaarde). Het gaat daarbij om voorwaarden die strekken ter bevordering van goed levensgedrag van de veroordeelde of die een gedraging betreffen waartoe hij uit een oogpunt van maatschappelijke betamelijkheid gehouden moet worden geacht. Onder 'voorwaarden die strekken ter bevordering van goed levensgedrag van de veroordeelde' moeten daarbij worden verstaan voorwaarden die strekken tot het voorkomen van strafbaar gedrag van de veroordeelde. Bij 'voorwaarden die een gedraging betreffen waartoe hij uit een oogpunt van maatschappelijke betamelijkheid gehouden moet worden geacht' gaat het om voorwaarden die een gedraging van de veroordeelde betreffen waartoe hij naar aanleiding van het bewezen verklaarde feit uit een oogpunt van maatschappelijke betamelijkheid gehouden is, bijvoorbeeld jegens slachtoffers van het bewezen verklaarde feit. De gedragsvoorwaarde moet voldoende precies het daarin vervatte gedragsvoorschrift formuleren. Zij mag echter niet gedrag van de veroordeelde omvatten dat in feite overeenkomt met het meewerken aan door de politie uit te oefenen veelomvattende en ingrijpende dwangmiddelen. Een bijzondere voorwaarde waarvan de naleving niet onder alle omstandigheden afhankelijk is van het gedrag van de veroordeelde, kan niet worden gesteld (vgl. ECLI:NL:HR:2022:807).

De Hoge Raad overweegt dat op grond van artikel 14c lid 3 aanhef en onder b Sr aan het stellen van een bijzondere voorwaarde van rechtswege onder meer de voorwaarde verbonden is dat de veroordeelde medewerking verleent aan het reclasseringstoezicht, bedoeld in artikel 14c lid 6 Sr. Daarnaast voorziet artikel 6:3:14 Sv in voorschriften en bevoegdheden in verband met het toezicht op de naleving van aan een voorwaardelijke veroordeling verbonden voorwaarden (vgl. ECLI:NL:HR:2021:1403).

De Hoge Raad overweegt dat bij de beoordeling van de klacht verder moet worden vooropgesteld dat het Wetboek van Strafrecht en het Wetboek van Strafvordering niet voorzien in een regeling die toegesneden is op het in artikel 14c lid 6 Sr en het in artikel 6:3:14 lid 1 aanhef en onder a sub 4 Sv bedoelde toezicht voor gevallen zoals dit, waarin het toezicht ertoe strekt de naleving te controleren van de gedragsvoorwaarde voor zover deze inhoudt dat de veroordeelde zich onthoudt van gedragingen die zijn gericht op internetomgevingen waarin kinderpornografisch materiaal kan worden verkregen en/of dat de veroordeelde zich onthoudt van gedragingen die zijn gericht op internetomgevingen waarin over seksuele handelingen met minderjarigen/kinderen wordt gecommuniceerd. Het ontbreken van zo'n specifieke

wettelijke regeling betekent niet dat de rechter bij het geven van een toezichtopdracht geen nadere invulling kan geven aan de manier waarop dat toezicht kan plaatsvinden. Wel zal bij het geven van zo'n opdracht moeten zijn gewaarborgd dat het toezicht niet leidt tot een meer dan beperkte inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de veroordeelde. Daarbij komt betekenis toe aan de vraag met welke frequentie en hoe de controles van de gegevensdragers mogen worden uitgevoerd en welke (politie)functionarissen daarbij betrokken mogen zijn (vgl. ECLI:NL:HR:2021:248).

De Hoge Raad oordeelt dat voor zover de klacht klaagt dat het hof geoordeeld heeft dat controles van geautomatiseerde werken en digitale gegevensdragers door een opsporingsambtenaar in het kader van het toezicht op de naleving van de gedragsvoorwaarde in het geheel niet zijn toegestaan, dat berust op een onjuiste lezing van de overwegingen van het hof en in zoverre feitelijke grondslag mist.

De Hoge Raad overweegt dat voor zover de klacht klaagt over het oordeel van het hof dat in deze zaak de betreffende controles op de naleving van de gedragsvoorwaarde gedurende de proeftijd van drie jaren maximaal drie keer mogen worden uitgevoerd, dat daarbij niet door een persoon kennis wordt genomen van de inhoud van afbeeldingen en dat de controles niet mogen worden uitgevoerd door een opsporingsambtenaar, het eveneens tevergeefs is voorgesteld. Het hof heeft enerzijds geoordeeld dat het noodzakelijk is om de maximale hoeveelheid en de frequentie van controles van geautomatiseerde werken en digitale gegevensdragers te beperken ter voorkoming van een te ingrijpende inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de verdachte. Anderzijds heeft het hof met het door hem bevolen – desgewenst mede door een deskundige uitgevoerde – reclasseringstoezicht beoogd te bereiken dat binnen dat kader maximale vrijheid wordt gegeven aan de reclassering om te voorkomen dat de verdachte zijn gedrag kan aanpassen aan het aantal en de frequentie van deze controles. De Hoge Raad overweegt dat deze oordelen in het licht van hetgeen is vooropgesteld over de daarbij in acht te nemen begrenzingen en gezichtspunten, niet getuigen van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend zijn gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad mede in aanmerking dat uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep niet blijkt dat het openbaar ministerie daar een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt naar voren heeft gebracht over de invulling van het door de reclassering uit te oefenen toezicht op de naleving van de betreffende gedragsvoorwaarde en over de manier waarop opsporingsambtenaren daarbij zouden kunnen worden betrokken zonder dat die betrokkenheid leidt tot een meer dan beperkte inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de veroordeelde.

J.H.J. Verbaan, december 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-11-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1763

Zaaknummer: 21/01477

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers, J.C.A.M. Claassens en T. Kooijmans

Wetsartikelen: 14c Sr en 6:3:14 Sv

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheid vanwege geen rechtens te respecteren belang.

Niet-ontvankelijkheid vanwege geen rechtens te respecteren belang.

Wenk

Het openbaar ministerie, dat niet-ontvankelijk is verklaard in de strafvervolging in het ingestelde hoger beroep (ECLI:NL:GHDHA:2021:1775), klaagt over de door het hof gegeven grond dat de officier van justitie daarbij geen rechtens te respecteren belang heeft.

Het hof heeft daartoe overwogen dat het van oordeel is dat het openbaar ministerie, gelet op de motivering van de advocaat-generaal, geen rechtens te respecteren belang heeft bij het instellen van het hoger beroep. Nog daargelaten de vraag of de advocaat-generaal de gewraakte overwegingen van de rechtbank accuraat heeft weergegeven, is het hof van oordeel dat de door het openbaar ministerie beoogde doelen ook op andere wijze kunnen worden nagestreefd, bijvoorbeeld door het standpunt van het openbaar ministerie in andere (vergelijkbare) strafzaken naar voren te brengen en/of via (wetenschappelijke) publicaties wereldkundig te maken. Het hof zal derhalve de officier van justitie niet-ontvankelijk verklaren in het ingestelde hoger beroep.

De Hoge Raad overweegt dat de aan het oordeel van het hof ten grondslag liggende rechtsopvatting dat het openbaar ministerie in zijn hoger beroep niet-ontvankelijk kan worden verklaard als het geen rechtens te respecteren belang heeft bij het ingestelde hoger beroep, juist is. Als het openbaar ministerie in hoger beroep komt tegen een uitspraak waarbij het bezwaar zich uitsluitend richt tegen de motivering en niet tegen de beslissing als zodanig, betekent dat echter niet zonder meer dat het openbaar ministerie geen rechtens te respecteren belang heeft bij het ingestelde hoger beroep. Het ligt dan wel op de weg van het openbaar ministerie om dat belang aannemelijk te maken. Bij de beoordeling van dat belang kan ook worden betrokken dat het openbaar ministerie onder meer is belast met de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde (art. 124 RO).

De Hoge Raad overweegt dat namens het openbaar ministerie in de appelschriftuur en op de

terechtstelling in hoger beroep naar voren gebracht is dat de vrijspraak van de verdachte door de rechtbank berust op de toepassing van een ‘verkeerd toetsingscriterium’ en dat het met het hoger beroep wil voorkomen dat het onjuiste oordeel van de rechtbank ingang vindt in de Nederlandse en internationale jurisprudentie. De Hoge Raad oordeelt, in het licht van die onderbouwing, dat de overweging van het hof dat de door het openbaar ministerie met het hoger beroep beoogde doelen ook op andere wijzen kunnen worden nagestreefd, niet toereikend is om het oordeel te dragen dat het openbaar ministerie wegens het ontbreken van een rechtens te respecteren belang niet-ontvankelijk is in het door hem ingestelde hoger beroep.

J.H.J. Verbaan, december 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-11-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1764

Zaaknummer: 21/03967

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: F.T.C. Dölle

Wetsartikelen: 140a Sr en 124 RO

RECHTSPRAAK

Vordering benadeelde partij in strafzaak na eerder civiel vonnis over dezelfde schade.

Vordering benadeelde partij in strafzaak na eerder civiel vonnis over dezelfde schade.

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de benadeelde partij [benadeelde] ontvankelijk is in zijn vordering en over de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel, terwijl over deze vordering al een onherroepelijk oordeel was gegeven door de civiele rechter.

Aan een onherroepelijk geworden uitspraak van de strafrechter komt gezag van gewijsde toe op de voet van artikel 236 lid 1 Rv voor zover daarin de vordering van de benadeelde partij (gedeeltelijk) is toe- of afgewezen (vgl. HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793, r.o. 2.8.5). Ook aan een onherroepelijk geworden uitspraak van de civiele rechter komt gezag van gewijsde toe voor zover daarin de vordering van de benadeelde partij (gedeeltelijk) is toe- of afgewezen.

Als een vordering met kracht van gewijsde is afgewezen, en de afwijzing erop is gebaseerd dat de voor de vordering aangevoerde grondslag niet is komen vast te staan of dat deze grondslag de vordering niet kan dragen, kan tot uitgangspunt dienen dat de beslissingen aangaande het ontbreken of niet toereikend zijn van deze grondslag, in een ander geding tussen dezelfde partijen gezag van gewijsde hebben. Dit betekent onder meer dat bij een beroep op gezag van gewijsde, feiten en bewijsmiddelen die in de eerdere procedure niet ter staving van de gestelde grondslag zijn aangevoerd, in een ander geding niet alsnog in het kader van dezelfde grondslag aan de vordering ten grondslag kunnen worden gelegd. (Vgl. HR 18 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:2099, r.o. 3.1.4.)

Het gezag van gewijsde wordt niet ambtshalve toegepast. De partij die het gezag van gewijsde van een eerdere onherroepelijke uitspraak wil laten gelden, moet zich daarop beroepen. (Vgl. HR 24 september 2004, ECLI:NL:HR:2004:AP6874, r.o. 3.3.5.)

Het hof heeft vastgesteld dat in de uitspraak van de kantonrechter van 3 januari 2020 de vordering van de benadeelde partij, waaraan ten grondslag lag het in de strafzaak aan de verdachte ten laste gelegde feit, is afgewezen en dat die uitspraak onherroepelijk is geworden.

Uit de onder 2.2.3 weergegeven pleitnota van de raadsman van de verdachte volgt dat de verdachte zich in deze procedure op het gezag van gewijsde van die uitspraak heeft beroepen. Omdat uit het vonnis van de kantonrechter kan worden afgeleid dat de voor de vordering aangevoerde grondslag niet is komen vast te staan, had het hof de benadeelde partij [benadeelde] dan ook niet-ontvankelijk moeten verklaren in zijn vordering. Het middel klaagt daarover terecht. De Hoge Raad zal zelf de zaak afdoen.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing met betrekking tot de vordering van de benadeelde partij [benadeelde] en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van [benadeelde] en verklaart [benadeelde] niet-ontvankelijk in zijn vordering.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1718

Zaaknummer: 20/03733

Rechters: V. van den Brink, J.C.A.M. Claassens en T. Kooijmans

Advocaten: J.M. Lintz

Wetsartikelen: